

den danske Nations store Gang til at procedere og procurere. Men paa den anden Side er der theoretiske Betæneligheder mod denne Bestemmelse, og derfor ere de Medlemmer i Udvalget, som dele min Anskuelse, fuldkommen villige til at høre sig for disse Bestemmelser. Vi antage nemlig, at det meget snart vil blive en given Sag, at Folk, naar de have Valget, hellere vælge at afviescere ved en arbitrært idømt Straf end at gaa til Krigsret og Dom, efter som Erfaringen vil vise dem, at en Krigsretsdom i Reglen af sig selv og ganske naturlig vil falde noget strengere ud end den arbitrære Dom. Den, som arbitrært afgjør en Forseelse, en Tjenesteforseelse, har den Fordel for sig, at han kan lade Straffen følge umiddelbart eller meget kort efter, at den er foregaaet, og det er en bekendt Sag, at en Straf, som følger hurtigt ovenpaa Forseelsen, virker kraftigere end den Straf, som tager nogen Tid, inden den bliver egelveret. Han vil endvidere kunne se paa alle Forseelsens Omstændigheder, kunne tage Hensyn til, hvad det er for en Mand, der har begaaet Forseelsen, om det iøvrigt er en ordentlig Mand, og han vil paa den Maade meget let kunne anvende mildere Straf end en Krigsret, som jo vil blive nødt til at tage, om jeg saa maa sige, mere schematisk, methodisk paa Tingen og idømme en Straf mere strengt efter Lovens Bogstav. Jeg tror derfor, at den gamle Sætning, at en Krigsretsdom i Reglen er haardere end en arbitrær Kjendelse, vil holde sig ogsaa for Fremtiden. Det vil føre til, at Folk ville betænke sig en hel Del, inden de appellere en arbitrær Kjendelse til Krigsrettens Dom, og dermed er jo det opnaaet, hvad man i det Besættelige kan ønske, at Folk ikke altfor let paakalde det store Apparat, som en Krigsret virkelig er. Blandt Straffearterne er der en Straf, nemlig strengt Fængsel paa Vand og Brød, som Folkethinget har ladet udgaa af den arbitrære Straffemyndigheds Omraade. Udvalget i sin Helhed kan ikke Andet end tiltræde dette Forslag. Vi se ikke, der er nogen Grund til at beholde en saa streng Straf som strengt Fængsel paa Vand og Brød blandt dem, som kunne idømmes arbitrært. De Tilfælde, som udkræve denne Straf, forekomme i det Hele taget saa sjældent, at der ikke kan være Noget til Ginder for, at man kan henstyre alle den Slags Sager under en Krigsrets Paastandelse. — Folkethinget har gjort endel Ændringer i det oprindelig forelagte Udkast i det Siemed at gjøre Lovudkastet mere umiddelbart anvendeligt paa Tjenesten til Drøgs. Udvalget har ikke fundet noget Besætteligt mod disse Ændringer at indvende og kan tiltræde dem alle; der er blevet sat Pris paa dem af det sømilitære Medlem, som har havt Sæde i Udvalget (Carstensen). — Jeg tvivler ikke om, at den Betænelighed, som har været reist med Hensyn til, hvorvidt Bestemmelsen om, at Lovens skulde træde i Kraft den 1ste Juli, og hvorvidt

de Forberedelser, som ville være nødvendige for, at dette kan ske, ville kunne være tilendebragte til den Tid, vil blive tilintetgjort ved den høitærede Krigs- og Marineministers Erklæring om, at der i saa Henseende ikke er nogen væsentlig Vanskelighed tilstede. I Henshold til dette tror Flertallet, som jeg allerede har bemærket, at kunne anbefale det høie Thing at gaa ind paa Lovforslaget ganske uforandret, som det foreligger. — Hvad de Ændringsforslag, som ere stillede af et Mindretal i Udvalget, angaar, da skal jeg oppebie deres nærmere Begrundelse, inden jeg tillader mig at indde- gaa dem.

Sæde: Ved 1ste Behandling tillod jeg mig at bebude Ændringsforslag til denne Sags 2den Behandling, og jeg udtalte mig dengang saa fuldstændigt om de Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg vilde søge ændret, at jeg kan henvise dertil og til Betænkningen og ikke behøver at tilføje ret mange Ord. Den første Række af Ændringsforslag gaar ud paa at forkaste de Bestemmelser, hvorved Arrest i Bøien bliver gjort til en ordinær Straf i Hæren. Det er for Hærens Vedkommende en aldeles ny Straf, og jeg havde haabet, at naar man skulde komme til en ny Straffelov for Forsvaret, man da ikke vilde indføre nye Bestemmelser om korporlige, legemlige Straffe, som ikke ere kjendte hidtil, og i det Hele taget, at man vilde have nærmet sig saa meget som muligt til den borgerlige Straffelovs Bestemmelser, saaledes at den unge Mand, som kommer til Hæren, ikke skal være underkastet Straffe, som ikke kendes i den borgerlige Straffelov. Derfor har Mindretallet tilladt sig nu at foreslaa, at Arrest i Bøien udgaa som ordinær Straf, og subsidiært have vi foreslaaet, at, dersom den vedbliver at være ordinær Straf, den da ialtsald ikkun i Krigstid og paa Krigstid kan idømmes arbitrært. — Den anden Bestemmelse, som jeg tillod mig at omtale ved 1ste Behandling, var den saakaldte Hilsparagraf. Jeg finder Anledning til blot at gjøre en enkelt Bemærkning dertil. Den er bleven forstaaet og omtalt, som om det kun var de Foresatte, som de Militære vare pligtige at hilse, men det er tydeligt nok, at dette ikke alene er den Foresatte, thi der staar i § 122, at naar Overmanden i de under §§ 119—121 nævnte Tilfælde tillige er Vedkommendes Foresatte, stærker det Straffen. Altsaa, det er ikke alene den Foresatte, han er pligtig til at hilse, men alle Overordnede; men jeg gad dog vidst, hvorledes det skal være muligt for den, som kommer ind i Tjenesten og gaar paa Kjøbenhavns Gader, at kunne kjende alle sine Overmænd, naar de gaa der i civil Dragt og ikke i Uniform. I det Hele vil det vistnok ved mange Leiligheder være en meget vanskelig Sag for den Menige, om han ogsaa har den bedste Villie til at hilse og vise den Ærbødighed, han skylder sine Over-